

DRENGURINN SEM LÆRÐI AÐ BROSA

Hugrænt hlé

Fyrsta gríman mín kom ekki sem lygi.

Hún kom sem bros.

Enginn settist niður með mér og sagði: „Feldu hver þú ert.“

Börn fá sjaldan svo bein fyrirmæli. Lexíurnar koma dulbúnar sem velþóknun.

Augnaráð. Kinkað kolli. Þögn sem hverfur þegar maður hegðar sér rétt.

Ég lærði snemma að fólk slakaði á þegar ég brosti.

Fullorðnir virtust áhyggjuminni.

Herbergin urðu rólegri.

Spennan linaðist.

Ég uppgötvaði undarlega tegund valds. Ekki vald styrksins. Ekki vald yfirvaldsins.

Valdið til að gera öðrum lífið auðveldara.

Í fyrstu virtist það saklaust.

Barn þráir sátt eins og planta þráir sólarljós.

En hverri gjöf fylgir falinn kostnaður.

Því betur sem ég lærði að lesa tilfinningaveðrið í kringum mig, því minni gaum gaf
ég mínu eigin loftslagi.

Ég vissi hvenær aðrir urðu fyrir vonbrigðum.

Ég vissi hvenær þeir voru reiðir.

Ég vissi hvenær þeir þurftu á hughreystingu að halda.

En ég staldraði sjaldan við til að spyrja hvers ég sjálfur þarfnaðist.

Ég varð leikinn í að aðlagast.

Sú leikni átti eftir að reynast mér vel.

Árum síðar átti hún eftir að hjálpa mér að starfa þvert á menningarheima, lönd, tungumál og heimsálfur.

En áður en hún varð kostur í starfi var hún einfaldlega aðferð til að lifa af.

Drengur sem reyndi að halda friðinn.

Vandinn við grímur er ekki að þær blekki aðra.

Vandinn er að þær virka.

Þær virka svo vel að á endanum fer fólk að verðlauna leikinn.

Og þegar leikurinn fer að skila væntumþykju, velþóknun og því að tilheyra, verður hættulegt að leggja hann af.

Maður á á hættu að missa áhorfendurna.

Svo ég hélt áfram að brosa.

Ekki af því að ég væri hamingjusamur.

Af því að það var ætlast til þess.

Og einhvers staðar inni í þessu brosandi barni bjó spurning sem átti eftir að fylgja mér í áratugi:

Ef allir elska grímuna, hvað verður þá um andlitið undir henni?

Ferdinando